

ὕψηλῶν ζητημάτων συνδιαλέγονται καὶ μόνον ὁσάνκις ἡ χρεία τὸ καλέσῃ.

Καὶ τὰ ὀέλγητρα πρὸς τούτοις τῆς μορφῆς, οἷον ἡ ἀρμονία, ἡ εὐκαμψία, ἡ ἀδρότης τοῦ σώματος, καὶ ἐν ἄλλοις λόγοις τὸ κοινῶς καλούμενον κάλλος, συντελοῦσι βεβαίως εἰς τὸ ἀξιέραστον τῆς γυναικὸς, δὲν εἶνε ὁμῶς καὶ οὐσιῶδες προσόν, οὐδὲ πρέπει ἡ γυνὴ νὰ ἐπιζητῆ διὰ τοῦ κάλλους τὴν ἀγάπην τῶν ἄλλων. Τὸ κάλλος δὲν εἶνε ἐπίκτητον ἀγαθὸν καὶ ἐπομένως δὲν δυνάμεθα ν' ἀπαιτήσωμεν παρὰ τῆς γυναικὸς φυσικὰ προτερήματα καὶ χάριτας· οὐχ ἦττον ὁμῶς ἡ γυνὴ φαίνεται πάντοτε ὡραία εἰς τὸν σύζυγόν της ὅταν ἔχῃ ἰλαρὸν τὸ βλέμμα, γλυκεῖαν τὴν φωνήν, κόσμια καὶ καθάρια τὸ σῶμα καὶ τὸν ἱματισμὸν, φιλοκαλίαν καὶ εὐπρέπειαν περὶ τὸν καλλωπισμὸν καὶ σεμνοπρέπειαν εἰς τοὺς λόγους καὶ τὴν ἄλλην αὐτῆς συμπεριφορὰν.

Αἱ πράξεις τῆς γυναικὸς πρέπει νὰ ἦνε πάντοτε εὐσχημοὶ καὶ νὰ προτίθενται τὴν εὐαρέστησιν τοῦ συζύγου, τὸν παραδειγματισμὸν τῶν τέκνων καὶ τῶν ὑπηρετῶν, καὶ τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν νὰ γίνωνται δὲ πᾶσαι ἐν ἀρμοδίῳ χρόνῳ καὶ οὔτε μετὰ σπουδῆς μεγάλης, οὔτε μετὰ νωθρότητος, ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, χαριέντως καὶ ἀφελῶς.

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω ἀφθέρδιον, τὸ ὁποῖον εὐμενῶς ἐχορήγησεν ἡμῖν ἕνεος τις λόγιος παρ' ἡμῖν διατρίβων, περὶ τῶν ἐργασιῶν κλασσικῶν φιλολόγων καὶ τοπογράφων ἐπιστημόνων Γερμανῶν πρὸς σχεδιογράφειαν τοπογραφικοῦ σχεδίου τῶν Ἀθηνῶν, ἵνα χρησιμεύῃ εἰς φιλολογικὰς μελέτας. Ἐκ τοῦ ἀφθέριδιου τούτου θέλει μάθει ὁ ἀναγνώστης ὅποια προθυμία καὶ ὅποια συνδρομὴ καταβάλλεται πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου τούτου, ἐκτελουμένου ἤδη παρ' ἡμῖν ἐν πάσῃ ἡρεμίᾳ καὶ ἀθροῦσως, ὡς ἀρμόζει εἰς τὰς ἀληθεῖς, σπουδαίας καὶ εἰλικρινεῖς ἐπιστημονικὰς μελέτας.

Τοιαύτη ἐργασία, ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ ἐδάφους τῆς Ἀττικῆς γυνωμένη, ἐργασία, ἣς προηγήθησαν μυρία ἄλλα, τιμᾶ τούτους ἐργάτας καὶ τὴν πατρίδα αὐτῶν, ὑπόκειται δὲ καὶ ἀξιωματικὸν παράδειγμα σὺν ἄλλοις πολλοῖς προγενεστέροις εἰς τοὺς ἀρχοντας τῆς Ἑλλάδος, διδάσκουσα, ὅτι ὀφείλουσι γενναιοτέραν μὲν συνδρομὴν εἰς τὴν ἐπὶ παντὸς κλάδου ἐπιστημονικὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ τόπου, πλειοτέραν δὲ καὶ καθολικωτέραν μέριμναν περὶ αὐτῆς, ἀξίαν τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ εὐγενοῦς γοήτρου, ὅπερ ἐμπνέει τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ ἀξίαν τῆς θέσεως, ἣν κατέγει μετὰ τῶν πάντων τῶν ἄλλων ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἑθνῶν. Σ. τ. Δ.

Περὶ τοῦ νέου τοπογραφικοῦ σχεδίου τῆς

ΑΤΤΙΚΗΣ

Ἐπὶ τῆς ἐπιστήμης, οἱ ὅποιοι ὑπὸ τοῦ φιλολόγου μόνον καὶ ἀρχαιολόγου δὲν δύνανται ἀρκούντως νὰ καλλιεργηθῶσιν· οἷον, κυρίως, ὁ κλάδος τῆς ἀρχαίας τοπογραφίας, ὅστις ἀπαιτεῖ ἐξησκημένον ὀφθαλμὸν ὡς πρὸς τὴν κρίσιν τοῦ ἐδάφους, καὶ χεῖρα ἐπιτηδεῖον πρὸς παράστασιν αὐτοῦ. Αὐταὶ εἰσὶν ἐπιτηδεῖότητες, οἷα κυρίως εἰς τὰ γενικά τῶν εὐρωπαϊκῶν στρατῶν ἐπιτελεῖα ἀναπτύσσονται. Εὐτυχῶς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ γερμα-

νικοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου εὐρίσκειται ἀνὴρ μεγάλῃ ἐπιστημονικῇ ἀξίᾳ κεκτημένος, ἀνὴρ, ὅστις ὁ ἴδιος σπουδαίως συντέλεσεν εἰς τὴν προαγωγὴν καὶ ἐξακριβώσιν τῆς κλασσικῆς τοπογραφίας. Διὰ τοῦτο ὁ καθηγητὴς Ἐρνέστος Κούρτιος πλήρης πεποιοθήσεως ἀπετάθη κατὰ τὸ ἔτος 1862 πρὸς τὸν κόμητα Μόλτκε, καὶ ἔλαβε δι' αὐτοῦ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ στρατηγοῦ φόν Στράντζ, μεθ' οὗ ἐπροσπάθει νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ ὄχρωτικὸν σύστημα τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, καθὼς παριστάνεται νῦν εἰς τοὺς «ἐπτά πίνακες τῆς τοπογραφίας τῶν Ἀθηνῶν». Αὕτη ἡ σχέσις μετὰ τοῦ γερμανικοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου καὶ τῆς ἐπιστήμης τῆς κλασσικῆς φιλολογίας ἔγεινε ἔκτοτε ὁσημέραι στενωτέρα καὶ ἀποτελεσματικωτέρα. Οὕτω κατὰ τὸ ἔτος 1872 μετέβη ὁ συναγματάρχης Ῥέγκελ μετὰ τοῦ καθηγητοῦ Κουρτίου εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἵνα ἐξακριβώσῃ τὴν τοπογραφίαν τῆς Ἐφέσου, τῶν Σάρδεων καὶ τῆς ἀρχαίας Σμύρνης. Κατὰ τὸ ἔτος 1874, ταυτοχρόνως τῇ ἰδρῦσει τῆς Γερμανικῆς Σχολῆς ἐν Ἀθήναις, συνελήθη καὶ τὸ σχέδιον τοῦ νὰ γείνη νέος τριγωνισμὸς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν περιχώρων, ἵνα τέλος πάντων ὑπάρξῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβὴς καὶ ἐντελής παράστασις τοῦ πλέον ἀξιωματικοῦ τόπου ἅπαντος τοῦ γνωστοῦ κόσμου, ἥτις νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἀπαραίτητος βᾶσις ἀπασῶν τῶν ἐρευνῶν περὶ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν. Ὁ κόμης Μόλτκε ἠσπᾶσθη ἐκ νέου τὰ ὑπὸ τοῦ Κ. Κουρτίου ὑποβληθέντα εἰς αὐτὸν σχέδια, ἣ δὲ γενικὴ διοικήσις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς ἐχορήγησε τὰ ἀναγκαῖα χρήματα, καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀπασῶν τῶν τηλεγραφικῶν ἐργασιῶν ἐν τῷ μεγάλῳ ἐπιτελείῳ Κ. Κάουπερτ ἔλαβεν ἀδειαν ἀπουσίας, ἵνα ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν ἐν Ἀθήναις. Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1875 ἀπεπεράτωθη αὕτη κατὰ τὰ κυριώτερα μέρη τῆς τῆ βοήθειά τοῦ Κ. Ῥαγκαβῆ, ὥστε ἠδύναντο οἱ πίνακες νὰ ἰχνογραφηθῶσι καὶ χραχθῶσιν ἐν Γερμανίᾳ. Ἴνα δὲ δοθῇ εἰς τὸν χάρτην τῶν Ἀθηνῶν ἡ ἀναγκαῖα ἀναπλήρωσις, ἤλθεν ἐνταῦθα κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ παρελθόντος ἔτους ὁ κ. Γεώργιος φόν Ἄλτεν, ὑπολογιστὸς ἐν τῷ μεγάλῳ ἐπιτελείῳ, ἵνα κάμῃ τὸ σχέδιον τῶν περὶ τοὺς λιμένας μερῶν. Πρό τιναν δ' ἑβδομάδων ἤλθε καὶ πάλιν ἐνταῦθα ὁ κ. Κάουπερτ, ἵνα συνεργασθῇ μετὰ τοῦ κ. Κουρτίου πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν χαρτῶν. Ἐπὶ τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ μέρους τῶν ἐργασιῶν μοχθεῖ ὁ ἀρχιτέκτων κ. Πέλτς, εἰς ὃν ἐχορήγησε τὰ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μέσα ὁ ἐπὶ τοῦ Ἐμπορίου ὑπουργὸς τῆς Πρωσσίας. Τέλος ἐφθασε καὶ ἐκ τοῦ γεωδαισιτικοῦ ἐν Βερολίῳ γραφείου ὁ μαθηματικὸς διδάκτωρ κ. φόν Βίντερπερκ, ἵνα ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ κ. Κάουπερτ ἐπεκτείνῃ τὸν τριγωνισμὸν καὶ ἐπὶ τῶν περιχώρων τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὸν Ἰμπτὸν καὶ τὸν Πάρνηθα. Οὕτω συ-

νεργούσιν αἱ πλέον διάφοροι τέχνηαι καὶ ἐπιστήμαι ἐξ ἄγνου ἔρωτος, ἵνα ἀποτελέσωσιν ἔργον, ὅπερ θὰ ἦτο ἀδύνατον εἰς ἕνα ἄτομον, τὰ δὲ μέσα χροσηγοῦνται ἐν μέρει μὲν ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς τοῦ Γερμανικοῦ Κράτους, ἐν μέρει δὲ ὑπὸ τῆς Βασιλικῆς Πρωσικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, ἐν μέρει τέλος ὑπὸ τοῦ Πρωσικοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ὅπερ πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ τριγωνισμοῦ τῆς Ἀττικῆς ἐχορήγησεν 28,000 δραχμῶν διὰ τὰ προσεχῆ ἔτη.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΟΝ ΚΑΛΕΝΔΑΡΙΟΝ

Μάρτιος.

Ἀρχομένου τοῦ μηνὸς τούτου καθορᾶται ἐν μεσουκτιόις ὥραις ὁ παρὰ πᾶσι γνωστὸς ἀστερισμὸς τῆς μεγάλης Ἀρκτοῦ πρὸς τὸ βόρειον μέρος τοῦ οὐρανόου θόλου. Ἡ μεγάλη Ἀρκτος, ἀποτελουμένη ἐξ ἑπτὰ λίαν εὐδιακριτῶν ἀστέρων καὶ οὐσα ὡς ἡ ἀφειρητρία ἐξ ἧς δρωμάμεθα πρὸς εὔρεσιν καὶ τῶν λοιπῶν ἀστέρων, δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς συγκειμένη ἐκ δύο μερῶν: τοῦ σώματος, ἔχοντος περίπου ὄψιν τετραγώνου, καὶ τῆς οὐρᾶς αὐτῆς, ἧτις διὰ τῶν τριῶν ἀστέρων τῆς φαίνεται ὡς παρέκτασις πλευρᾶς τινος τοῦ τετραγώνου. Ὁ μέσος ἐν τῇ οὐρᾷ τῆς μεγάλης Ἀρκτοῦ ἀστὴρ φέρων τὸ ἀραβικὸν ὄνομα *Mizar* (Mizar) εἶνε ἀξιολογώτατος ἑγγύτατα αὐτοῦ δηλονότι ὑπάρχει μικρὸς τις ἀστερίσκος Ἀλκὸρ καλούμενος καὶ ὑπὸ τῶν Περσῶν Σαϊδάκ (Saidak) τουτέστι δοκιμαστής, διότι δι' αὐτοῦ δύναται τις νὰ ἐνοήσῃ ἂν ἀμιλλᾶται πρὸς τὸν Λυγκέα κατὰ τὴν δξυδέρκειαν, ἢ ἂν, μὴ διακρίνων αὐτὸν, ἔχῃ ἀμβλυτέρην τὴν ὄρασιν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Μιζάρ ὅστις διὰ ψιλῶν ὀφθαλμῶν φαίνεται ἀπλοῦς, δι' ἰσχυρῶν τηλεσκοπίων ἀπεκαλύφθη συνιστάμενος ἐκ δύο ἀστέρων λίαν ἐγγύς ἀλλήλων κειμένων καὶ τοῦ ἑνὸς περὶ τὸν ἕτερον ὡς περὶ κέντρον βαρύτητος περιστροφόμενου. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι ἀστέρες διπλοῖ

ἢ *δυναδικοὶ* ὑπὸ τῶν ἀστρονόμων καλούμενοι οἵτινες διὰ ψιλῶν ὀφθαλμῶν φαίνονται ὡς ἀπλᾶς στιγμαὶ στίλβουσαι ἐπὶ τοῦ στερεώματος.

Ἐὰν νῦν στρέψωμεν βορειότερον καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ τὰ βλέμματα ἡμῶν, θέλομεν εὐχερῶς ἀνευρῆν τὴν λεγομένην μικρὰν Ἀρκτον ἔχουσαν τὸ αὐτὸ μὲν ἀλλὰ μικρότερον σχῆμα ἐν ἀντιθέτῳ δὲ φορᾷ. Τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς ταύτης κατέχει ὁ ἀξιοσημείωτος Πολικὸς ἀστὴρ, ὅστις ἐστὶν οἶονεὶ ὁ σπρόφιγξ τοῦ νοητοῦ ἄξονος περὶ ὃν ἡ Γῆ τελεῖ τὴν ἡμερησίαν αὐτῆς περιφορὰν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Πολικὸς ἀστὴρ τυγχάνει ἰσάμενος σχεδὸν ἐπὶ τῆς παρεκτάσεως τοῦ ἄξονος τῆς Γῆς, φαίνεται ἡμῖν ἀκίνητος· ἀλλ' ἐάν τις μετὰ προσοχῆς ἐφ' ἱκανὸν χρόνον παρατηρήσῃ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου, θέλει ἀνακαλύψῃ ὅτι καὶ οὗτος περιγράφει μικρὸν τινα κύκλον περὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ ὄντα οὐρανόου πόλον. Ἡ δὲ περιστροφὴ τῶν ἀστέρων περὶ τὸν Πολικὸν ἀστὴρα εἶνε οὐχὶ πραγματικὴ ἀλλὰ φαινομένη ἕνεκα τῆς περιστροφικῆς κινήσεως τῆς Γῆς ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς περὶ τὸν ἄξονά της, ὅστις ὡς ἐρρήθη κεῖται ἀντικρῦ τοῦ Πολικοῦ ἀστέρος.

Πρὸς τὸ μεσημβρινοδυτικὸν μέρος τῆς οὐρᾶς τῆς μεγάλης Ἀρκτοῦ στρεφόμενοι νῦν βλέπομεν τρεῖς ἀστέρας ἀνήκοντάς εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Βοώτου, ὧν ὁ μέγιστος ἐστὶ μεσημβρινώτερον κείμενος εἶνε ὁ Ἀρκτοῦρος, παρέχων λίαν ζωηρὰν λάμψιν ἐρυθροῦ χρώματος. Πρὸς τὸ ἀντίθετον δὲ μέρος τούτου τοῦ ἀστερισμοῦ, ἦτοι λίαν νοτιοανατολικῶς, εὐρίσκομεν τὸν καὶ ἄλλοτε μνημονευθέντα κυριώτατον ἀστὴρα τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ μεγάλου Ἀέοντος Βασιλίσκορ.

Περὶ τῶν ἀστέρων τούτων τῶν καὶ κατὰ τοὺς λοιποὺς μῆνας διακρινομένων ἐποιήσαμεθα λόγον ἐνταῦθα ὡς μὴ ἐπιπροσθούντος κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον τοῦ σεληναίου φωτὸς πρὸς ἐπισκότησιν αὐτῶν καὶ διὰ τοῦτο ὄντων νῦν εὐδιακριτωτέρων.

Π. Κ.

Ο ΓΕΡΩΝ ΨΩΜΟΖΗΤΗΣ

Ἔνας γέρον στρατιώτης μὲ τοῦ ζήτουλα τὸν δίσκο, ἔς τὸ βᾶθδι ἀκουμβισμένος καὶ μὲ τὸ σακκὶ ἔς τὸν ὄμον, ἔλεγε ἔς ἕνα παιδάκι, ποῦ τοῦ ἔδειχνε τὸν δρόμον:

«Μὴ, παιδάκι μου, μὴν τρέχῃς καὶ πολὺ ὀπίσω μνήσκω!

«Βῆς' ἐσὺ εὐτυχημένο... τὰ μ'κατάκια σου τὰ ἔχεις,

«γερά ἔχεις ποδαράκια κ' ἔλαφρὸ σὰν λάφι τρέχεις...

«Ἐγὼ ἔχασα τὸ φῶς μου ἔς τοῦ Μεσολλογίου τὴν πόλι,

«καὶ τὸ ἕνα μου ποδάρι μὲ τὸ ἄρπαξε τὸ βόλι...

«Ποῦ νὰ εἶμασθε, παιδί μου; εἶναι νύκτα; εἶναι ἡμέρα;»

— «Νύκτα εἶναι... Ἦς τὸ Ἀνάπλι ἐξυγώσαμε, πατέρα.»

— «Ἦς τὸ Ἀνάπλι;» — «Κλαίεις, γέρο;» — «Τὰ παληά μου ἐνθυμοῦμαι...»

«τ' ἤμουν πρῶτα, τ' εἶμαι τώρα στέκομαι καὶ συλλογοῦμαι.

«Ἦς τὸ Ἀνάπλι!!! ἐγὼ πρῶτος καὶ μὲ τὸ σπαθὶ ἔς τὸ στόμα

«πήδησα ἔς τὸ Παλαμῆδι.»